

DEEL EEN

HOOFDSTUK 1

Het was net vier uur 's nachts geweest toen een man in een ver-sleten tweedjas en een zwarte wollen muts op Broadway overstak en Front Street insloeg. Hij neuriede wat voor zich uit terwijl hij onder de maanloze hemel in westelijke richting naar G. Walton Square wandelde, een rechthoekig en knus stadspark dat omgrensd werd door een ijzeren hek met op één hoek een oude stenen toegangspoort. Er liepen paden door met daarlangs bankjes en bloemperken, die nu, aan het eind van het groeiseizoen, waren gesnoeid.

Overdag was Walton Square gevuld met het kantoorpersoneel van het financiële district, dat bij de fontein zijn gekochte lunch nuttigde. 's Nachts waren de straten verlaten en werd het park door daklozen bevolkt die de afvalbakken doorzochten, op de bankjes sliepen en bij de poort samendromden.

De man in de vormeloze tweedjas hield stil bij het hek en speurde het park en zijn directe omgeving af. Hij was nog steeds toonloos aan het neuriën toen hij het 9 mm-pistool in zijn rechterjaszak omklemde.

De man, Michael, was op zoek naar iemand. Hij keek toe hoe de zwervers door het park en over de aangrenzende trottoirs struinden. De vrouw die hij zocht zat er niet tussen, maar hij zou deze nacht niet onbenut laten.

Terwijl hij rondkeek, zag hij een man in lagen haveloze vod-

den het park verlaten in de richting van de Embarcadero en de pieren, waar het afval in de bakken exotischer was dan de weggegooide sandwiches van het kantoorpersoneel.

De voddenman praatte in zichzelf, hij krabde aan zijn baard en leek te tellen – met zijn rechterduim raakte hij een voor een de vingers van zijn rechterhand aan, een ritueel dat hij peinzend herhaalde.

Hij merkte de man in de tweedjas bij het hek niet op.

Michael sprak hem aan. ‘Hé, maat. Heb je een sigaret?’

De wazige blik van de voddenman registreerde een man met een pistool in zijn hand. Hij begreep het meteen. Hij stak zijn handen omhoog en begon uitleg te geven.

‘Nee, man, ik heb het geld niet gepakt. Zij was het. Ik was een onschuldige...’

De man in de tweedjas richtte zijn pistool en haalde de trekker over; hij schoot de zwerver recht in zijn borst. Duiven fladderden op van nabijgelegen gebouwen.

De zwerver drukte een hand op zijn borst; hij opende zijn mond, maar hij bleef in een woordloze shock steken. Toch stond hij nog steeds overeind en keek de schutter aan.

Michael schoot nog een keer. De voddenman zakte door zijn knieën en zeeg zonder enig geluid ineen.

‘Je vroeg erom, waardeloos stuk vreten,’ zei hij tegen het lijk. ‘Je zou me dankbaar moeten zijn.’

Hij keek om zich heen en schoot weg in de schaduw van de bomen. Hij legde zijn pistool op de grond, trok zijn handschoenen uit en stopte ze in de jaszakken. Daarna werkte hij zich uit de oude jas.

Er kwam een compleet zwarte outfit onder tevoorschijn: jeans, een coltrui en een gewatteerd jack. Hij stopte het pistool in zijn jack, pakte de tweedjas en propte hem in een afvalbak.

Iemand zou hem vinden. Iemand zou de jas aantrekken. Nou, veel geluk ermee.

Michael sloop het struikgewas uit en ging op een bank zitten. Er klonk gegil. Het smerige ongedierte stroomde vanuit het park als een colonne mieren toe om zich over het lichaam te buigen.

Niemand merkte hem op. Er klonken geen gillende sirenes, geen ‘Hé, heb je gezien wat er is gebeurd?’.

Niets.

De moordenaar stond na een paar minuten op, en met zijn handen in zijn jaszakken verliet hij het park om naar huis te gaan.

Er lagen nog andere nachten in het verschiet.

En dan zou hij vast een keer geluk hebben.

HOOFDSTUK 2

Op maandagochtend zat hulpofficier van justitie Yuki Castellano in de vergaderruimte van het OM van San Francisco aan de mahoniehouten tafel; tegenover haar zat een knappe, jongensachtige man van achter in de twintig. Yuki werkte aan een zedenzaak, die, als er een proces kwam, de gerechtelijke vervolging van verkrachters op nationaal niveau zou veranderen. Een leidinggevende van een toonaangevend reclamebureau uit San Francisco had naar verluidt een medewerker onder bedreiging van een pistool verkracht, en Yuki was vastbesloten om deze zaak op zich te nemen. Nadat ze ontslag bij het OM had genomen en een jaar voor de non-profitorganisatie The Defense League had gewerkt, had officier van justitie Leonard ‘Red Dog’ Parisi haar gevraagd terug te komen om zijn secondant te worden bij een explosieve zaak – die ze helaas op pijnlijke wijze verloren. Yuki wilde nu eens een keer winnen: voor zichzelf, voor Parisi en voor de stad San Francisco.

‘Marc,’ vroeg Yuki, ‘kan ik je iets aanbieden? Bronwater? Koffie?’

‘Nee, dank je. Ik hoef niets.’

Marc Christopher was een producent van tv-commercials voor de Ad Shop – en het slachtoffer in deze zaak. Hij beweerde dat Briana Hill, het hoofd tv-productie van het reclamebureau en zijn leidinggevende, hem seksueel had misbruikt. De zeden-

politie van Bureau Zuid van het SFPD had Christophers klacht onderzocht en genoeg bewijs gevonden om de zaak aan het OM over te dragen.

Na bestudering van het bewijs en een gesprek met Christopher had Yuki aan Parisi gevraagd of er een preliminaire zitting met een Grand Jury kon komen.

‘Yuki,’ zei Parisi, ‘je begeeft je in een slangenkuil. Je zult de Grand Jury ervan moeten overtuigen dat deze jongen ’m omhoog kon houden met een pistool tegen zijn hoofd. Dat een vrouw hem kon verkrachten. Wil je dit echt doen? Of je nu wint of verliest, je naam zal altijd verbonden blijven aan deze zaak.’

‘Len, ik ben er honderd procent zeker van dat hij is verkracht, en ik kan het bewijzen. Als we tot een tenlastelegging kunnen komen, dan ga ik ervoor.’

‘Oké,’ had Len aarzelend gezegd. ‘Doe je best dan maar.’

Non-consensuele seks was volgens Yuki verkrachting, ongeacht het geslacht. Zaken van vrouwen die mannen seksueel misbruikten kregen nauwelijks aandacht, tenzij de vrouw le-rares was – of een andere gezaghebbende positie had – en het slachtoffer een kind of, wat vaker voorkwam, een tiener bleek te zijn. In deze gevallen had het misdrijf meer met de leeftijd van het slachtoffer te maken dan dat het als een zedendelict van een vrouw werd gezien.

Maar Briana Hill en Marc Christopher waren ongeveer van dezelfde leeftijd, zo midden in de twintig. Christopher was Hills ondergeschikte bij de Ad Shop, dat was waar, maar zijn klacht betrof geen seksuele intimidatie op de werkvloer. Hij beweerde dat Hill hem had gedreigd neer te schieten als hij niet meewerkte aan een sadistisch seksspelletje.

Zou Hill ook echt de trekker hebben overgehaald? Juridisch gezien deed het er niet toe.

Wat ertoe deed was dat Marc Christopher had *geloofd* dat ze hem zou neerschieten.

Zoals Len Parisi al had gezegd, zou het een hele toer worden om een jury ervan te overtuigen dat deze zelfverzekerde jongeman Hill niet van zich af had kunnen slaan, dat hij tegen zijn wil een erectie had gehouden terwijl er een pistool op hem was gericht, en dat hij gedwongen was seks te hebben met een vrouw met wie hij uitging en met wie hij vele malen eerder seks had gehad.

Maar Yuki zou Christophers verhaal vertellen: hij had nee gezegd en Hill had hem desondanks misbruikt. De Grand Jury moest beslissen of er genoeg bewijs was om deze versie van de gebeurtenissen te ondersteunen. En als er een proces kwam, zou Marc gezien worden als de man die een vrouw ervan had beschuldigd dat ze hem had verkracht, of ze de zaak nu wonnen of niet. Briana Hill verdween achter de tralies als ze schuldig werd bevonden – en het begrip ‘seksuele intimidatie op de werkvloer’ zou niet meer hetzelfde zijn.

HOOFDSTUK 3

De vergaderruimte was door glazen wanden van de gang gescheiden, die bevolkt werd door drukke, luidruchtige en nieuwsgierige passanten.

Yuki negeerde degenen die een blik wierpen op de breedgeschouderde, donkerharige reclameproducent, die enigszins onderuitgezakt in zijn stoel zat. Hij leed duidelijk toen hij beschreef wat er volgens hem twee maanden geleden was gebeurd, en hij leek zeer kwetsbaar.

Ze verliet de ruimte om kort met een collega te praten. Toen ze terugkwam had Christopher zijn stoel omgedraaid, zodat hij vanaf de derde etage het troosteloze uitzicht op Bryant Street kon bewonderen.

‘Marc,’ zei Yuki. ‘Laten we het nog eens doornemen, oké?’

Hij draaide zijn stoel weer terug en zei: ‘Ik moet dus voor de Grand Jury getuigen. Dat gaat me wel lukken. Ik maak me meer zorgen over het proces, hoe ik zal reageren als Briana’s advocaat me een leugenaar noemt.’

Yuki was blij dat Marc hierover begon. Zijn ongerustheid was terecht. Briana Hills raadsman Ken Miller zag eruit als een vriendelijke schoenverkoper, maar dat was alleen maar de ontwapenende buitenkant van een genadeloze advocaat die er alles aan zou doen om Marc Christophers geloofwaardigheid te verpulveren.

‘Hoe denk je dat je zult reageren?’ vroeg Yuki.

‘Ik weet het niet. Ik kan kwaad worden en ertegen ingaan. Of ik kan in elkaar storten, en dan zal ik als een slappeling overkomen.’

‘Het is goed om er alvast over na te denken,’ zei Yuki, ‘maar Miller zal niet bij de hoorzitting van de Grand Jury zijn. We vragen de jury om een tenlastelegging die op de feiten is gebaseerd. Ik denk dat ze je zullen geloven, net als ik.’

We stappen naar de rechter zodra er een officiële aanklacht tegen Hill is,’ vervolgde Yuki. ‘Ze zal je getuigenis betwisten en haar versie van de gebeurtenissen geven. Kenneth Miller zal alles in het werk stellen om je als een leugenaar neer te zetten, of nog erger.’

‘O god. Help jij me dan?’

‘Luister, ik zal het niet mooier maken dan het is. Omdat je iets met Briana hebt gehad, zul je niet ontzien worden. Miller kan je alles over je seksleven met Briana vragen, tot in de details: hoe vaak, hoe het was, hoe je ertoe kwam haar bij je thuis uit te nodigen. Niets zal je bespaard blijven.’

‘Geweldig,’ zei Christopher ellendig. ‘Da’s een makkie.’

‘De pers zal erbovenop zitten. De publieke opinie zal op de hand van Briana zijn en je zult worden uitgescholden. Het kan heel vervelend worden, Marc. En als je wilt moet je er rekening mee houden dat je leven nooit meer helemaal hetzelfde zal zijn.’

De jongeman sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

‘Ik begrijp het als je hier niet mee door wilt gaan, Marc.’

‘Dank je. Ik zal er klaar voor zijn. Ik zal zórgen dat ik er klaar voor ben.’

‘Je hebt mijn nummer. Je mag me altijd bellen.’

Yuki liep met Christopher mee naar de lift en toen ze zijn hand schudde zei hij: ‘Er schiet me iets te binnen.’

‘Vertel.’

‘Je zou eens met Paul Yates moeten praten. Hij is een copy-writer van de Ad Shop. We zijn oppervlakkig bevriend, maar volgens mij is er iets tussen hem en Briana gebeurd.’

‘Echt waar? Iets seksueels?’

‘Ik weet het niet,’ zei Christopher. ‘Ik weet bijna zeker dat er iets tussen hen heeft gespeeld. Ze hadden iets met elkaar, en toen was er opeens een verwijdering.’

‘Hij heeft niet met de zedenpolitie gesproken.’

‘Nee, ik geloof niet dat hij met wie dan ook heeft gepraat. Dan zou ik het wel hebben gehoord.’

‘Paul Yates,’ zei Yuki. ‘Oké, ik zal contact met hem opnemen. Hou je taai, Marc.’

Hij glimlachte onzeker toen hij de lift in stapte.

Yuki bleef staan tot de deuren dichtschoven en liep daarna terug naar haar kantoor. Ze betwijfelde of Marc het wel zou volhouden, iets wat ze hem niet kwalijk kon nemen. Ze zou in zijn plaats ook voor een dilemma staan en bang zijn. Maar de belangrijkste feiten in de zaak tegen Briana Hill waren onweerlegbaar: Marc had aangifte van verkrachting gedaan, en Briana droeg altijd een pistool bij zich. Marcs getuigenis zou de juryleden met deze feiten confronteren.

HOOFDSTUK 4

Twee dagen na haar laatste ontmoeting met Marc Christopher kreeg Yuki een telefoontje van Ken Miller, de advocaat van Briana Hill.

‘Kenny Miller hier, mevrouw Castellano. Mijn cliënt wil met u praten. Heeft u misschien ergens deze week een gaatje in uw agenda?’

‘O? En waar gaat het over?’

Yuki’s laptop stond open en ze begon aantekeningen te maken terwijl Miller sprak.

‘Mevrouw Castellano, eh, Yuki, mijn cliënt wil u haar kant van het verhaal vertellen. Ze hoopt dat als u hoort wat er echt is gebeurd, u inziet dat meneer Christophers beschuldigingen nergens op slaan. Ze is bereid haar excuses aan te bieden als het een misverstand blijkt te zijn, en ze hoopt dat Marc met deze vertoning wil stoppen, zodat ze allebei hun leven weer kunnen oppakken.’

Dus Miller wilde een ‘Queen for a Day’, een seponeringsvoorstel. Bij zo’n bijeenkomst moest mevrouw Hill het om ervan overtuigen de zaak niet aan te spannen omdat er onvoldoende bewijs was.

Het protocol was bekend. Briana Hill en haar advocaat moesten naar Yuki’s kantoor komen, waar Hill werd ingezworen om Yuki’s vragen te beantwoorden – antwoorden die door een grif-

fier werden vastgelegd. Hill mocht zich niet op haar zwijgrecht beroepen, en – wat belangrijk was voor Yuki – als het om besloot om de zaak door te zetten mocht er niets van Hills uitspraken tegen haar gebruikt worden bij de tenlastelegging en het proces dat erop zou volgen.

Maar, en dat was niet onbelangrijk: als Hills getuigenis in de rechtbank verschilde van wat ze Yuki onder ede had verteld, dan kwam alles te vervallen. Haar eerdere beschermde getuigenis was niet langer vertrouwelijk en Yuki kon alles wat Hill in het verhoor had gezegd tegen haar gebruiken.

Het was een goede deal voor het om.

Briana Hill zou haar kant van het verhaal vertellen, wat inhield dat Yuki de fundamenten van de verdediging te horen kreeg.

‘Ik zou vanmiddag om twee uur kunnen,’ zei Yuki tegen Miller.

‘Prima,’ zei hij.

Yuki hing op, maakte nog enkele aantekeningen voor het dossier en liep naar beneden om Len te spreken.